

En kvinnas intriger.

Roman av Marion Crawford.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Jag kan säga villfara en begäran, utan att först bekräfta den personens tillitelse, svarade Arden. Jag önskar ni följande, sade hon, jag vill att ni kommer som att vara i stånd att själv utreda, och det sannolikt genom medlemmar av en egen familj, huru mycket värd det finnes i allt detta.

— Ni vägnar bestämt att säga mig vem som har sagt det?

— Ja, jag har redan sagt det. Om ni skulle önska bli fört till samman med personen ifråga, skall jag, som jag redan nämnt, begära den personens tillitelse därtill.

Och om jag å min sida skulle absolut vägra att följande någon som helst åtgärd, för en jag fått tillfälle att tala med den där personen — det om jag skulle — vad blir följden då?

— Enligt min åsikt skulle ni därigenom tillstå att ett sådant tillstånd följande fortsätta att äga rum, som till sist icke kommer att lända eller de andra till någon heder. Dessutom skulle ni gå till rätta för den, om ni ville vidtaga några andra mer aktiva åtgärder.

— Vilka åtgärder?

— Det vet jag inte. Och ni skall tänka på den saken. Och ni får jag önska er god morgon.

Han reste sig upp och ställde sig framför Savelli.

— God morgon, sade den senare mycket stolt. Tillåt mig att göra er sällskap ut i hallen.

— Tack, sade Arden, i det han började att på sitt besynnerliga sätt närma sig dörren, under det Savelli långsamt gick bredvid honom, sträckt sig över honom med en tredje del av sin egen längd.

Arden skakade, då han i hallen tog på sig sin påse, ty det hade varit mycket kallt i det formida, var det samtalat med varandra, och han upptagen av andra tankar som han var knappast hade lagt märke till det förhållande. På vägen hem såg han och betraktade det lilla raka förbunden, som stod mitt emot honom på vägnings. Det var en av dessa charmanter utskär över Campagna ymfattande båda stränderna av Tiber som Sartorio framställer så underligt vackra i post.

Det kommer att glädja henne att få den här gången, som hon för sig själv, och hon skall förtä, varför jag vill vara ut ensam.

Han kände sig ganska tillfredsställd med vad han hade gjort till denna morgon. Under sin våldande förhållande hade det tycks honom att just ingenting annat kunde göras, och han valde helt enkelt att gå till sin rum, och utgången, då han vände sig till det till Savelli. Han ångrade icke ett ord av vad han hade sagt, icke heller föreföll det honom, som om han hade sagt för litet.

Som han hade väntat, misstänkte Laura icke någonting, och hon var mycket förtjust i tavlan. Hon hade honom för att han hade en sats med att fara ut i sådan morgon enkom för hennes skull, men då molnen just i det samma började skingras och solen kastade sina strålar i rummet, tyckte hon, att när allt kom omkring hade det icke varit så stor risk ändå. De hade icke stigit upp från frukostbordet, då man lämnade Laura en biljett. Hon gav till ett egenmodigt skrämt, då hon läste den.

Det är en middagshjund från Arden, sade hon, det är i övermorgon. Skall vi antaga den?

Arden såg mycket tacksam till. Han kunde icke få klart för sig, om en middagshjund hade avsänt för hans samtal med Savelli eller efter det samma. Det var därför icke lätt för honom att bestämma sig för att antaga den, om skulle vara det klokaste att göra.

— Är det inte bäst, att vi antaga inbjudningen? frågade Laura. — Det tjänar ingenting till, att öppna bryta med henne.

— Nej, det tjänar till ingenting. Antag inbjudningen du, kära Laura — det är det klokaste.

Ingen av dem tyckte om denna middagshjund just då till Savelli, så palatset, och Laura åtnjöt den, visade, att det skulle bli en skön om ingenting hade hänt. De skulle båda två ha blivit högligen överraskade, om de hade varit anledningen, varför de hade blivit hjund och att följande därmed ursprungligen hade utgått från Pietro Ghisleri.

Attönen först hade prins Gerano gjort sig besväret att skaffa sig en samtal mellan två ögon med sin dotter i hennes hem under förväntning att han ville tala med henne och sedan skickligt lett deras konversation till den punkt, som han önskade tala med henne om, och därvid låg ut en snar för henne.

— Är du mycket tilltalsam med Ardens nu om dagarna? frågade han sin dotter.

— Nej, vi träffas inte ofta, svarade Adèle med knapp märkbart ryck på axlarna.

— Jag skulle önska det ändå, det vore gott, om du träffade dem varann dag, anmärkte prins Gerano i en allvarsam ton.

— Gör pappa det? Varför?

— Du skulle då kunna ta reda på någonting, som jag mycket gärna skulle vilja veta. Det skulle inte alla bli svårt för dig. Vi äro mycket oroliga däröver.

— Vad är det fråga om? frågade Adèle, vilkens intresse nu politiskt väcktes.

— Ja, det är så, att en mycket obekant historia är i omlöp — ja egentligen har en ätt, har kommit till mina öron, och jag tror på det, att Arden dricker alldeles för mycket. Du vet, vilken förtärlig flicka Laura är. Hon döjer det, så gott hon kan, men hon är förfärligt olycklig. Har du någon kännedom om hurvida det finnes någon sanning i allt detta eller icke?

Adèle betänkte sig ett ögonblick, innan hon svarade, och sått och tittade ner i sin teckad med en mycket allvarsam min, som om hon sökte rida på denna ögonblicken var en mycken vikt och betydelse. Hennes fader hade kommit till henne med hennes egen historia, liksom ville han få den bekräftad av henne. Det kunde vara förfärligt att nu lägga över på den andra bogen. Hon såg plöjligt upp med ett väl spelat, litet leende av förvirring.

Jag skulle helst önska, att jag sluppit säga vad jag tänker på, sade hon, men hennes avskat att icke förneka sanningen av det senaste ryktet framstod lika tydligt, som om hon öppet uttalat den.

— Men kära barn, protesterade hennes fader, du måste väl ha kunnat inse, huru oroliga vi äro för Laura. Huru litet förtroende för mig, Adèle, och mig, vad vet du?

— Om pappa yrkar på det så — ja, jag måste väl ha kunnat se, att jag är rädd för att det inte kan vara något tvivel om, att det är sant. Lauras man är mycket omäktlig.

— Ack, så olyckligt! Jag fruktade det på grund av vad man talade om för mig, sade prinsen, således den ögonen och sorgset akakande på huvudet.

— Se pappa, man började först tala om det i fjor, då han befann sig i ett skamligt tillstånd hemma hos pappa och Pietro Ghisleri måste föra hem honom.

— Ja, ja, prins Gerano skakade fortfarande nedgående på huvudet. Jag borde ha vetat det, men man sade mig, att han hade fått ett svimningsanfall. Och det värsta av allt min kära Adèle, är, att det finnes ännu andra rykten, och det ännu sämre till på köpet om Laura. Jag har hört, att hon skall vara allvarligt förlorad i Francesco. Stackars varelse! Det är inte att undra på. Hon känner sig så olycklig i sitt hem, och Francesco är en sådan praktisk karl och har alltid och i alla avseenden visat sig vänlig emot henne.

— Nej, det är ingenting att undra på, instämde Adèle, som kände på sig, att hon hade brant sina släpp och måste spela sin roll till slut, ehuru hon icke hade tid att göra sig reda för följande därav.

— Jag förmodar att det också finnes några verkliga bevis, inlämnade Arden sådana till prins Gerano, som sen åter till ordet. Naturligtvis kommer han att förneka sanningen av allt vad man säger, och jag skulle därför gärna vilja ha någonting som stödde mig på för att fullt utverka mig själv, förstår du.

Adèle såg tyst ett ögonblick, sedan hon svarade, och hon tyckte, som om denne var mycket förtvillad, som om hon hade varit i en överskott, som om hon hade varit i en överskott, som om hon hade varit i en överskott.

— Men kära barn, protesterade hennes fader, du måste väl ha kunnat inse, huru oroliga vi äro för Laura. Huru litet förtroende för mig, Adèle, och mig, vad vet du?

— Om pappa yrkar på det så — ja, jag måste väl ha kunnat se, att jag är rädd för att det inte kan vara något tvivel om, att det är sant. Lauras man är mycket omäktlig.

— Ack, så olyckligt! Jag fruktade det på grund av vad man talade om för mig, sade prinsen, således den ögonen och sorgset akakande på huvudet.

— Se pappa, man började först tala om det i fjor, då han befann sig i ett skamligt tillstånd hemma hos pappa och Pietro Ghisleri måste föra hem honom.

— Ja, ja, prins Gerano skakade fortfarande nedgående på huvudet. Jag borde ha vetat det, men man sade mig, att han hade fått ett svimningsanfall. Och det värsta av allt min kära Adèle, är, att det finnes ännu andra rykten, och det ännu sämre till på köpet om Laura. Jag har hört, att hon skall vara allvarligt förlorad i Francesco. Stackars varelse! Det är inte att undra på. Hon känner sig så olycklig i sitt hem, och Francesco är en sådan praktisk karl och har alltid och i alla avseenden visat sig vänlig emot henne.

— Nej, det är ingenting att undra på, instämde Adèle, som kände på sig, att hon hade brant sina släpp och måste spela sin roll till slut, ehuru hon icke hade tid att göra sig reda för följande därav.

— Jag förmodar att det också finnes några verkliga bevis, inlämnade Arden sådana till prins Gerano, som sen åter till ordet. Naturligtvis kommer han att förneka sanningen av allt vad man säger, och jag skulle därför gärna vilja ha någonting som stödde mig på för att fullt utverka mig själv, förstår du.

Adèle såg tyst ett ögonblick, sedan hon svarade, och hon tyckte, som om denne var mycket förtvillad, som om hon hade varit i en överskott, som om hon hade varit i en överskott, som om hon hade varit i en överskott.

— Men kära barn, protesterade hennes fader, du måste väl ha kunnat inse, huru oroliga vi äro för Laura. Huru litet förtroende för mig, Adèle, och mig, vad vet du?

— Om pappa yrkar på det så — ja, jag måste väl ha kunnat se, att jag är rädd för att det inte kan vara något tvivel om, att det är sant. Lauras man är mycket omäktlig.

— Ack, så olyckligt! Jag fruktade det på grund av vad man talade om för mig, sade prinsen, således den ögonen och sorgset akakande på huvudet.

— Se pappa, man började först tala om det i fjor, då han befann sig i ett skamligt tillstånd hemma hos pappa och Pietro Ghisleri måste föra hem honom.

— Ja, ja, prins Gerano skakade fortfarande nedgående på huvudet. Jag borde ha vetat det, men man sade mig, att han hade fått ett svimningsanfall. Och det värsta av allt min kära Adèle, är, att det finnes ännu andra rykten, och det ännu sämre till på köpet om Laura. Jag har hört, att hon skall vara allvarligt förlorad i Francesco. Stackars varelse! Det är inte att undra på. Hon känner sig så olycklig i sitt hem, och Francesco är en sådan praktisk karl och har alltid och i alla avseenden visat sig vänlig emot henne.

— Nej, det är ingenting att undra på, instämde Adèle, som kände på sig, att hon hade brant sina släpp och måste spela sin roll till slut, ehuru hon icke hade tid att göra sig reda för följande därav.

— Jag förmodar att det också finnes några verkliga bevis, inlämnade Arden sådana till prins Gerano, som sen åter till ordet. Naturligtvis kommer han att förneka sanningen av allt vad man säger, och jag skulle därför gärna vilja ha någonting som stödde mig på för att fullt utverka mig själv, förstår du.

Adèle såg tyst ett ögonblick, sedan hon svarade, och hon tyckte, som om denne var mycket förtvillad, som om hon hade varit i en överskott, som om hon hade varit i en överskott, som om hon hade varit i en överskott.

— Men kära barn, protesterade hennes fader, du måste väl ha kunnat inse, huru oroliga vi äro för Laura. Huru litet förtroende för mig, Adèle, och mig, vad vet du?

— Om pappa yrkar på det så — ja, jag måste väl ha kunnat se, att jag är rädd för att det inte kan vara något tvivel om, att det är sant. Lauras man är mycket omäktlig.

— Ack, så olyckligt! Jag fruktade det på grund av vad man talade om för mig, sade prinsen, således den ögonen och sorgset akakande på huvudet.

— Se pappa, man började först tala om det i fjor, då han befann sig i ett skamligt tillstånd hemma hos pappa och Pietro Ghisleri måste föra hem honom.

— Ja, ja, prins Gerano skakade fortfarande nedgående på huvudet. Jag borde ha vetat det, men man sade mig, att han hade fått ett svimningsanfall. Och det värsta av allt min kära Adèle, är, att det finnes ännu andra rykten, och det ännu sämre till på köpet om Laura. Jag har hört, att hon skall vara allvarligt förlorad i Francesco. Stackars varelse! Det är inte att undra på. Hon känner sig så olycklig i sitt hem, och Francesco är en sådan praktisk karl och har alltid och i alla avseenden visat sig vänlig emot henne.

— Nej, det är ingenting att undra på, instämde Adèle, som kände på sig, att hon hade brant sina släpp och måste spela sin roll till slut, ehuru hon icke hade tid att göra sig reda för följande därav.

— Jag förmodar att det också finnes några verkliga bevis, inlämnade Arden sådana till prins Gerano, som sen åter till ordet. Naturligtvis kommer han att förneka sanningen av allt vad man säger, och jag skulle därför gärna vilja ha någonting som stödde mig på för att fullt utverka mig själv, förstår du.

Adèle såg tyst ett ögonblick, sedan hon svarade, och hon tyckte, som om denne var mycket förtvillad, som om hon hade varit i en överskott, som om hon hade varit i en överskott, som om hon hade varit i en överskott.

— Men kära barn, protesterade hennes fader, du måste väl ha kunnat inse, huru oroliga vi äro för Laura. Huru litet förtroende för mig, Adèle, och mig, vad vet du?

— Om pappa yrkar på det så — ja, jag måste väl ha kunnat se, att jag är rädd för att det inte kan vara något tvivel om, att det är sant. Lauras man är mycket omäktlig.

— Ack, så olyckligt! Jag fruktade det på grund av vad man talade om för mig, sade prinsen, således den ögonen och sorgset akakande på huvudet.

— Se pappa, man började först tala om det i fjor, då han befann sig i ett skamligt tillstånd hemma hos pappa och Pietro Ghisleri måste föra hem honom.

— Ja, ja, prins Gerano skakade fortfarande nedgående på huvudet. Jag borde ha vetat det, men man sade mig, att han hade fått ett svimningsanfall. Och det värsta av allt min kära Adèle, är, att det finnes ännu andra rykten, och det ännu sämre till på köpet om Laura. Jag har hört, att hon skall vara allvarligt förlorad i Francesco. Stackars varelse! Det är inte att undra på. Hon känner sig så olycklig i sitt hem, och Francesco är en sådan praktisk karl och har alltid och i alla avseenden visat sig vänlig emot henne.

— Nej, det är ingenting att undra på, instämde Adèle, som kände på sig, att hon hade brant sina släpp och måste spela sin roll till slut, ehuru hon icke hade tid att göra sig reda för följande därav.

— Jag förmodar att det också finnes några verkliga bevis, inlämnade Arden sådana till prins Gerano, som sen åter till ordet. Naturligtvis kommer han att förneka sanningen av allt vad man säger, och jag skulle därför gärna vilja ha någonting som stödde mig på för att fullt utverka mig själv, förstår du.

Adèle såg tyst ett ögonblick, sedan hon svarade, och hon tyckte, som om denne var mycket förtvillad, som om hon hade varit i en överskott, som om hon hade varit i en överskott, som om hon hade varit i en överskott.

— Men kära barn, protesterade hennes fader, du måste väl ha kunnat inse, huru oroliga vi äro för Laura. Huru litet förtroende för mig, Adèle, och mig, vad vet du?

— Om pappa yrkar på det så — ja, jag måste väl ha kunnat se, att jag är rädd för att det inte kan vara något tvivel om, att det är sant. Lauras man är mycket omäktlig.

— Ack, så olyckligt! Jag fruktade det på grund av vad man talade om för mig, sade prinsen, således den ögonen och sorgset akakande på huvudet.

— Se pappa, man började först tala om det i fjor, då han befann sig i ett skamligt tillstånd hemma hos pappa och Pietro Ghisleri måste föra hem honom.

— Ja, ja, prins Gerano skakade fortfarande nedgående på huvudet. Jag borde ha vetat det, men man sade mig, att han hade fått ett svimningsanfall. Och det värsta av allt min kära Adèle, är, att det finnes ännu andra rykten, och det ännu sämre till på köpet om Laura. Jag har hört, att hon skall vara allvarligt förlorad i Francesco. Stackars varelse! Det är inte att undra på. Hon känner sig så olycklig i sitt hem, och Francesco är en sådan praktisk karl och har alltid och i alla avseenden visat sig vänlig emot henne.

här för tillfället. Jag såg, huru tveksamt du var. Du är ansvarig för allt detta och icke några andra. Jag kommer härnäst efter att deltaga i allskapslivet mer, än jag hittills gjort, och jag skall ha ögonen på dig. Du skall lämna fullt uppsatt för vad du gjort — jag yrkar på det.

— Och om jag förnekar att ha sagt detta, pratt igång, och vägrar att lyda pappa, vad ännar pappa då göra? frågade Adèle utmanande.

— Du torde veta, att jag enligt min gällande lagar kan disponera, över hälften av min förmögenhet, som jag behagar, anmärkte prinsen. Laura har ingenting.

Han tyckte men hans tyndnad var betydelsefull nog.

Adèle blev alldeles blek. Hon blev skrämd icke så mycket vid tanken på förlusten av sin förmögenhet, som vid föreställningen om följande därav för henne själv i hennes svärfaders hus. Familjen Savelli räknade på hela förmögenheten så säkert, som om den redan hade varit dens tillhörighet.

Hon visste mycket väl, huru hon skulle bli behandlad under återstoden av sitt liv, om hälften av det stora arvet genom hennes förhållande ginge förlorat för hennes man.

Pappa tyngar mig att erkänna mig skyldig till vad jag aldrig har gjort, sade hon, ännu förskämd att hålla stånd. Vad önskar pappa, att jag skall göra?

— Du skall överallt uttrycka dig vänligt om Laura och hennes man. Du skall säga, att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker. Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

cinakt ämne, den var skriven av en mycket framstående fackman, men det var alla icke sannolikt, att den skulle intressera denna Adèle Savelli, och hon skulle ha ögonen på dig. Du skall lämna fullt uppsatt för vad du gjort — jag yrkar på det.

— Och om jag förnekar att ha sagt detta, pratt igång, och vägrar att lyda pappa, vad ännar pappa då göra? frågade Adèle utmanande.

— Du torde veta, att jag enligt min gällande lagar kan disponera, över hälften av min förmögenhet, som jag behagar, anmärkte prinsen. Laura har ingenting.

Han tyckte men hans tyndnad var betydelsefull nog.

Adèle blev alldeles blek. Hon blev skrämd icke så mycket vid tanken på förlusten av sin förmögenhet, som vid föreställningen om följande därav för henne själv i hennes svärfaders hus. Familjen Savelli räknade på hela förmögenheten så säkert, som om den redan hade varit dens tillhörighet.

Hon visste mycket väl, huru hon skulle bli behandlad under återstoden av sitt liv, om hälften av det stora arvet genom hennes förhållande ginge förlorat för hennes man.

Pappa tyngar mig att erkänna mig skyldig till vad jag aldrig har gjort, sade hon, ännu förskämd att hålla stånd. Vad önskar pappa, att jag skall göra?

— Du skall överallt uttrycka dig vänligt om Laura och hennes man. Du skall säga, att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker. Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.

— Du skall säga, att du inte tror på den ringaste spår till sanning i påståendet att Laura skulle vara förlorad i Francesco, och att du är fullkomligt övertygad om, att Arden icke dricker.